

Promluva papeže Lva XIV. v mši svaté na závěr Jubilea mládeže v Římě (3. srpna 2025)

Drazí mladí,

po včerejší společné vigílii se dnes znovu setkáváme, abychom slavili Eucharistii – svátost naprostého darování sebe sama, které nám Pán dal. Můžeme si představit, že v tomto zážitku znovu procházíme cestu, kterou se ubírali učedníci z Emauz o velikonočním večeru (srov. Lk 24,13–35): nejprve odcházeli z Jeruzaléma vystrašení a zklamaní; odcházeli přesvědčení, že po Ježíšově smrti už není na co čekat, v co doufat. A přitom právě Jeho potkali, přijali ho jako společníka na cestě, naslouchali mu, když jim vykládal Písmo, a nakonec ho poznali při lámání chleba. Tehdy se jim otevřely oči a radostné velikonoční poselství našlo místo v jejich srdcích.

Dnešní liturgie nám o této události přímo nevypráví, ale pomáhá nám o ní přemýšlet: o setkání se Vzkříšeným, které mění náš život, které osvěcuje naše city, touhy i myšlenky.

První čtení z knihy Kazatel nás – stejně jako ony dva učedníky – vybízí dotknout se zkušenosti naší omezenosti, konečnosti věcí, které pomíjejí (srov. Kaz 1,2; 2,21–23); a odpovídající rezponzoriální žalm nám nabízí obraz „tráva, jež za jitra vzklíčí, za jitra kvete a vzklíčí, navečer je posekána a uschne“ (Žl 90,5–6). Jsou to silné, možná trochu šokující připomínky, které by nás však neměly děsit, jako by šlo o „zakázaná“ témata, kterým je třeba se vyhýbat. Křehkost, o níž mluví, je totiž součástí zázraku, jímž jsme. Vezměme si symbol trávy – není rozkvetlá louka krásná? Jistě, je křehká, tvořená jemnými, zranitelnými stébly, náchylnými k uschnutí, zlomení – a přesto jsou ihned nahrazována jinými, která vyrůstají po nich. Těm prvním se tak stávají výživou a hnojivem tím, že se rozkládají v půdě.

Takto žije pole – neustálým obnovováním – a i v mrazivých zimních měsících, kdy se zdá, že vše mlčí, jeho energie pod zemí pulzuje a připravuje se na to, že na jaře vybuchne v tisíce barev.

I my, drazí přátelé, jsme takto stvořeni: jsme stvořeni pro to. Ne pro život, kde je vše dané a nehybné, ale pro existenci, která se neustále obnovuje v daru a v lásce. A tak stále toužíme po „něčem víc“, co nám žádná stvořená věc nemůže dát; cítíme velkou a spalující žízeň, kterou nemůže uhasit žádný nápoj tohoto světa. Nepodvádějme proto své srdce tím, že se ji budeme snažit uhasit neúčinnými náhražkami! Spíše jí naslouchejme! Udělejme si z ní stupínek, po kterém se jako děti postavíme na špičky a podíváme se z okna – k setkání s Bohem. Tam před sebou uvidíme Jeho, který nás čeká – ba co víc, něžně klepe na sklo naší duše (srov. Zj 3,20). A je krásné, i ve dvaceti letech, otevřít mu srdce dokořán, dovolit mu vejít, a pak se s Ním vydat na dobrodružství do věčného prostoru nekonečna.

Svatý Augustin, když mluvil o svém intenzivním hledání Boha, se ptal: „Co je tedy předmětem naší naděje [...]? Je to země? Ne. Něco, co pochází ze země, jako zlato, stříbro, strom, úroda, voda [...]? Tyto věci se líbí, jsou krásné, jsou dobré.“ (Sermo 313/F, 3). A uzavírá: „Hledej toho, kdo je stvořil – on je tvou nadějí.“ (tamtéž). A když přemýšlel o své cestě, modlil se slovy: „Ty [Pane] jsi byl ve mně, a já venku. Tam jsem tě hledal [...]. Zavolal jsi a tvůj křik prorazil mou hluchotu; zazářil jsi a tvá záře rozehnala mou slepotu; rozšířil jsi svou vůni a já ji vdechl – a toužím po tobě; okusil jsem (srov. Žl 33,9; 1Pt 2,3) – a mám hlad a žízeň (srov. Mt 5,6; 1Kor 4,11); dotkl ses mě – a vzplanul jsem touhou po tvém pokoji.“ (Vyznání, 10, 27).

Jsou to velmi krásná slova, která nám připomínají to, co říkal papež František v Lisabonu během Světových dnů mládeže jiným mladým lidem, jako jste vy:

„Každý je povolán postavit se tváří v tvář velkým otázkám, které [...] nemají jednoduchou ani okamžitou odpověď, ale vybízejí k tomu, aby se člověk vydal na cestu, překonal sám sebe, šel dál [...], k odlepení se od země, bez něhož není možný žádný let. Neděsme se tedy, když v sobě pocítíme žízeň, neklid, neúplnost, touhu po smyslu a budoucnosti [...]. Nejsme nemocní – jsme živí!“

(Projev při setkání s vysokoškolskými studenty, 3. srpna 2023)

V našich srdcích hoří naléhavá otázka, potřeba pravdy, kterou nemůžeme ignorovat a která nás vede k tomu, abychom si kladli otázky: Co je to skutečné štěstí? Jaký je pravý smysl života? Co nás může osvobodit z pasti nesmyslnosti, nudy a průměrnosti?

V uplynulých dnech jste prožili mnoho krásných zážitků. Setkali jste se s dalšími mladými lidmi z různých částí světa a z rozličných kultur. Vyměňovali jste si poznatky, sdíleli naděje a vstupovali do dialogu s městem prostřednictvím umění, hudby, technologií a sportu. Na Cirkus Maximus jste také přistoupili ke svátosti smíření a přijali Boží odpuštění, když jste prosili o jeho pomoc žít dobrý život.

V tom všem můžete rozpoznat důležitou odpověď: plnost našeho života nezávisí na tom, co nashromáždíme, ani – jak jsme slyšeli v evangeliu – na tom, co vlastníme (srov. Lk 12,13–21). Spíše souvisí s tím, co umíme s radostí přijímat a sdílet (srov. Mt 10,8–10; Jan 6,1–13). Nakupovat, hromadit, spotřebovávat – to nestačí. Potřebujeme pozvednout oči, dívat se vzhůru, k „věcem shůry“ (Kol 3,2), abychom si uvědomili, že všechno v tomto světě má smysl jen tehdy, když nás to vede k jednotě s Bohem a s našimi bratry a sestrami v lásce, a když to v nás rozvíjí pocity něhy, dobrotivosti, pokory, mírnosti, velkorysosti (Kol 3,12), odpuštění (srov. tamtéž, v. 13), pokoje (srov. Jan 14,27), takové, jaké měl Kristus (srov. Flp 2,5). A v tomto světle budeme stále lépe chápat, co znamenají slova: „Naděje neklame, protože Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (srov. Řím 5,5).

Drazí mladí, naší nadějí je Ježíš. Je to On, jak říkával svatý Jan Pavel II., „kdo ve vás probouzí touhu učinit ze svého života něco velkého [...], kdo vás povzbuzuje, abyste usilovali o osobní růst a o lepší společnost, lidskou a bratrskou“ (XV. Světový den mládeže, modlitební vigilie, 19. srpna 2000). Držme se Ho, zůstávejme v Jeho přátelství, stále – pěstujme ho skrze modlitbu, adoraci, eucharistické přijímání, častou svátost smíření, štědrrou lásku, jak nás tomu učili blahoslavení Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis, kteří budou brzy prohlášeni za svaté. Tužte po velkých věcech, po svatosti, ať jste kdekoliv. Nespokojujte se s málem. A tehdy uvidíte, jak ve vás i kolem vás den za dnem roste světlo evangelia.

Svěřuji vás Marii, Panně naděje. S její pomocí – až se v následujících dnech vrátíte do svých zemí, do všech koutů světa – pokračujte s radostí v cestě ve stopách Spasitele, a svým nadšením a svědectvím víry strhněte každého, koho potkáte!

Šťastnou cestu!